

De evangelische bekering als gevolg van het geloof

Nomista: Maar, mijnheer, u ziet toch dat Christus een dorsten vereist voordat iemand tot Hem kan komen. En dat kan, denk ik, niet zonder ware bekering.

Evangelista: In het laatste hoofdstuk van de Openbaringen (vs. 17), doet Christus dezelfde algemene nodiging: die dorst heeft, kome. En alsof de Heilige Geest zo lange tijd geleden, dezelfde tegenwerping als de uwe beantwoordde, volgt op deze woorden: en die wil, die neme het water des levens om niet (dus zelfs zonder dorsten). Want die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen (Joh. 6:37). Maar omdat u van mening schijnt te zijn, dat hij zich behoorde te bekeren voordat hij geloven zal, vraag ik u mij eens te zeggen, wat u onder de bekering verstaat.

Nomista: Ik denk dat de bekering bestaat in de vernedering van zichzelf voor God, in een droefheid dat men door zijn zonden Hem beledigd heeft, en in een afkering van de zonde tot de Heere.

Evangelista: Wilt u dan dat iemand dit alles werkelijk zou moeten doen, voordat hij tot Christus komt door het geloof?

Nomista: Jazeker, ik denk dat het zeer gepast is, om dit te doen.

Evangelista: Wel, dan zeg ik u, dat u hem wilt laten doen, hetgeen onmogelijk is.
Want

1. De vernedering voor God in de ware boetvaardigen komt voort uit de liefde tot God, hun goedertieren Vader, en dus uit haat tegen die zonden, die Hem mishaagd hebben. En dit kan niet zonder geloof.
2. De droefheid naar God, omdat wij Hem beledigd hebben door onze zonden bewijst al dat er een liefde tot God moet zijn. Nu is het onmogelijk dat wij God zouden liefhebben, voordat wij door het geloof weten dat wij door God geliefd zijn.
3. Niemand kan zich tot God bekeren, tenzij hij eerst door God bekeerd wordt. En nadat hij bekeerd is, heeft hij berouw, zo zei Efraïm (Jer. 31:19): Zekerlijk, nadat ik bekeerd ben, heb ik berouw gehad. De waarheid is, dat een zondaar die zich bekeert, eerst gelooft dat God zal doen hetgeen Hij beloofd heeft, nl. zijn zonden vergeven en zijn ongerechtigheid wegnemen. En dan berust hij in de hoop daarvan, en verlaat uit dien hoofde de zonde en zijn oude levenskoers, omdat deze God mishagen; en hij gaat doen hetgeen Hem behagelijk en aangenaam is. Dus eerst wordt Gods liefde ervaren, en de vergeving der zonden geloofd, en daarop volgt dan een verandering van de levenswandel.

Nomista: Maar, mijnheer, de Schrift stelt toch, naar mijn gevoelen, dat de Heere verordend heeft, dat de bekering aan het geloof vooraf gaat. Want er wordt immers gezegd : Bekeert u, en geloof het evangelie (Marc. 1:15).

Evangelista: Opdat u een goed en voldoende antwoord zou mogen ontvangen op deze tegenwerping, vraag ik u op de volgende twee dingen acht te willen geven.

1. Het woord bekeren betekent in de grondtekst een verandering van ons verstand van valse wegen tot rechte wegen, en een verandering van ons hart van het kwade tot het goede. Zoals die zoon in het evangelie zei, dat hij niet wilde werken in de wijngaard van zijn vader; maar daarna berouw hebbende, ging hij heen (Matth. 21:29), d.w.z. hij veranderde van gedachte en verstand, en ging heen.
2. In de dagen dat Johannes de Doper en onze Zaligmaker predikten, dwaalden bijna al hun toehoorders in hun verstand en oordeel. Want zij waren besmet met de zuurdesem of de leer van de Farizeeërs en van de Sadduceeërs, voor wie de Zaligmaker Zijn discipelen beval zich te wachten en toe te zien (Matth. 16:6 en 12). De meesten waren daardoor van gevoelen dat de Messias die zij verwachtten een groot en machtig Monarch zou zijn, die hen van hun tijdelijke dienstbaarheid verlossen zou, zoals ik tevoren al getoond heb. Ook waren er velen de mening van de Farizeeërs toegedaan, die stelden dat, zoals een uitwendige gelijkvormigheid aan de letter van de Wet voldoende

was om de gunst en de achting van de mensen te verkrijgen, deze ook genoegzaam was voor hun rechtvaardigmaking en aangenaamheid bij God; en daarom ook om hen in de hemel en tot de eeuwige gelukzaligheid te brengen. Tot dit doel waren zij dus zeer ijverig in vasten en bidden (Luc. 18:12), en zeer zorgvuldig in het verdienen van de munt, en de dille, en het komijn, maar lieten na hét zwaarste van de Wet, namelijk het oordeel, de barmhartigheid, het geloof, en de liefde Gods (Matth. 23:23 en Luc. 11:42). En zo reinigden zij het buitenste van de drinkbeker en van de schotel; maar van binnen waren zij vol van roof en onmatigheid, zoals de Zaligmaker van hen zegt (Matth. 23:25). Er waren ook verscheidenen van hen van het gevoelen van de Sadduceeërs (Hand. 23:8), die zeiden dat er geen opstanding is, noch geest, noch engel; en die daarom al hun hoop en troost hadden in de dingen van dit leven, in geen ander leven gelovend. Toen onze Zaligmaker nu voor dit volk predikte, zei Hij: De tijd is vervuld, en het koninkrijk Gods is nabij gekomen; bekeert u, en geloof het evangelie. Daarmee zegt Hij, dat de tijd door de profeten voorgezegd tot de openbaring van de Messias, is vervuld; en Zijn koninkrijk dat een geestelijk en hemels koninkrijk is, nabij gekomen is; verander daarom uw verstand van valse tot rechte wegen, en uw hart van het kwade tot het goede. Verbeeld u zich niet langer, dat de Messias Die u verwacht, iemand zal zijn die u zal verlossen van uw natuurlijke vijanden, maar juist van uw geestelijke vijanden, namelijk van uw zonden, van de toom van God, en van de eeuwige verdoemenis.

Vertrouw daarom niet langer op uw eigen gerechtigheid, al wandelt u nog zo stipt naar de letter van de Wet maar geloof de blijde boodschap die u nu wordt gebracht namelijk dat deze Messias u zal verlossen van de zonde, van de toorn, van de duivel en van de hel; en u brengen tot het eeuwige leven en de heerlijkheid. Laat ook niemand van u zich langer verbeelden, dat er geen opstanding der doden zal zijn, en zo zijn verwachting alleen maar op dit leven stellen; maar geloof deze blijde boodschap, die u nu gebracht wordt van de Messias, en Hij zal u opwekken ten uitersten dage, en u een eeuwig leven geven. Ik wil mij onderwerpen aan een beter oordeel; maar ik geloof toch dat als er in de Heilige Schrift tot enige bekering vermaand wordt, voor in Christus te geloven; of als er enige bekering, hetzij in orde van natuur of van tijd, aan het geloof in Christus voorafgaat, het alleen zo'n bekering is als hierboven vermeld.

Nomista: Maar, mijnheer, denkt u dat er ook tegenwoordig bij de mensen zulk een soort van bekering is, die aan het geloof in Christus voorafgaat?

Evangelista: Dat denk ik zeker. Als voorbeeld noem ik u een onheilig vleselijk mens, die leeft alsof hij met de Sadduceeërs niet in een opstanding der doden, een hemel en een hel gelooft, en die in zijn geweten ervan overtuigd wordt, dat als hij zo doorgaat met zijn buik te stellen tot zijn god, en met alleen maar aardse dingen te bedenken, zijn einde dan het verderf zal zijn.

Daarop verandert hij van gedachte en wordt van een werelds mens een stipte Farizeeër, of (zoals sommigen deze noemen) een wettische belijder. Maar hij wordt er verder van overtuigd, dat al zijn eigen gerechtigheid in het stuk van de rechtvaardigmaking hem niet zal baten, en dat het alleen de gerechtigheid van Christus is, die hierin gelden kan. Dan verandert hij van gedachte, en begeert met de apostel, om in Christus gevonden te worden, niet hebbende zijn rechtvaardigheid die uit de Wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid die uit God is, door het geloof (Fil. 3:9).

Nu denk ik, dat een mens die dit doet, van oordeel verandert en zich afkeert van verkeerde tot rechte wegen, en zijn hart verandert van het kwade tot het goede, en zich dus op zijn manier in waarheid bekeert, hoewel niet zaligmakend.

Nomista: Maar, mijnheer, wilt u dan stellen, dat de bekering volgens mijn beschrijving, niet aan het geloof in Christus voorafgaat, maar daarop volgt?

Evangelista: Jazeker, ik stel, dat de bekering niet aan het geloof voorafgaat, maar erop volgt. Want wanneer iemand de liefde van God in Christus tot hem gelooft, dan heeft hij God lief, omdat God hem eerst heeft liefgehad. En die liefde dringt hem om zich te vernederen voor Gods voetbank, en te erkennen dat hij veel geringer is dan al deze weldadigheden. Ja, dan gedenkt hij zijn boze wegen, en zijn handelingen, die niet goed waren; en heeft een walg van zichzelf vanwege zijn ongerechtigheden en zijn gruwelen (Ezech. 36:31). Dan wil hij ook zichzelf reinigen van alle besmetting des vleses en des geestes, en zo de heiligmaking voleindigen in de vreze Gods, lettende op al Gods geboden (2 Cor. 7:1 en Ps. 119:6).

Nomista: Welnu, mijnheer, ik ben door uw antwoord voldaan.

5. Het geestelijk huwelijk met Christus

Neophutus: Zeker, mijnheer, u hebt de gezindheid van Christus jegens arme zondaren goed verklaard en voorgesteld, en al mijn tegenwerpingen en twijfelingen nu zo beantwoord, dat ik nu in waarheid overreed ben dat Christus mij wil aannemen.. En ik ben ook zeker gewillig om tot Hem te komen en Hem aan te nemen; maar helaas, ik heb geen kracht.

Evangelista: Maar: zeg mij in waarheid, hebt u besloten al uw macht te gebruiken, en zo Christus aan te nemen?

Neophutus: Zeker, mijnheer; mij dunkt dat mijn besluit veel lijkt op het besluit van de vier melaatsen voor de poort van Samaria. Want deze zeiden: Indien wij in de stad gaan, zo is de honger in de stad en zullen wij daar sterven; en indien wij hier blijven, wij zullen ook sterven. Nu dan, komt en laat ons in het leger der Syriërs vallen; indien zij ons laten leven, wij zullen leven, en indien zij ons doden, wij zullen maar sterven (2 Kon. 7:4).

Zo zegt ook mijn hart: Indien ik terugkeer tot het Verbond der Werken om daaruit rechtvaardigmaking te zoeken, zal ik daar sterven; en indien ik stil zit en die nergens zoek, zal ik ook sterven.

En daarom heb ik, hoewel ik bevreesd ben, toch besloten tot Christus te gaan; en indien ik omkom, dan kom ik om.

Evangelista: Wel, nu zeg ik u dat het huwelijk is gesloten, Christus is uwe, en u bent Zijne.

Heden is uwen huize (ik bedoel uw ziel) zaligheid geschied.

Want ook al hebt u de macht niet om zo snel tot Christus te lopen, en niet zo'n vaste greep om Hem aan te grijpen als u wel wensen zou; omdat u nochtans met zulk een voornemen om Christus aan te nemen komt, hebt u niet bezorgd te zijn over uw onmacht, want Christus zal u bekwaam maken om het te doen. Want staat er niet geschreven: Maar zovelen Hem aangenomen hebben, heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven (Joh. 1:12)?

Sta daarom niet langer te twisten, maar wees volstrekt en onbeschroomd in uw geloof en met uzelf op God in Christus te werpen om genade, en laat de uitkomst dan zijn zoals die wezen mag.

Laat ik u evenwel zeggen dat u met zulk een voornemen nooit naar de hel zal gaan.

Ja, ik zal nog meer zeggen; indien een ziel in de hemel een plaats krijgt, dan zal het er zo één zijn; want God zal het niet over Zich verkrijgen zo'n ziel te verdoemen. Ik mag dan met zo veel vrijmoedigheid tot u zeggen, hetgeen de getrouwe John Careless tot de godzalige John Bradford zei, toen deze onder dezelfde bestrijdingen worstelde: 'Hooft gij hemelen, en neigt uw oor o aarde, en geef mij getuigenis op die grote dag, dat ik hier getrouw en oprecht des Heeren boodschap verkondig aan zijn waarde dienaar en bijzonder beminde John Bradford, als ik zeg: gij man, zo bijzonder van God bemind, ik verkondig en betuig u, in het Woord en de Naam van de Heere Jehova, dat al uw zonden, hoe veel, hoe zwaar, hoe groot die ook zijn mogen, u volkomen en genadig vergeven zijn, door de barmhartigheid van God in Christus Jezus, de enige Heere en lieve Zaligmaker.

Zo waarachtig als de Heere leeft, Hij wil niet dat gij de dood zult sterven; maar Hij heeft waarlijk voorgenomen en besloten, dat gij voor eeuwig met Hem leven zult'.

Neophutus: O mijnheer, had ik maar een goed recht om deze woorden op mijzelf toe te passen, zoals die lieve Bradford had; dan was ik een gelukkig mens.

Evangelista: Ik zeg u in de Naam van Christus, en onder de Hand des Geestes, dat uw persoon Hem aangenaam is, uw zonden uitgewist zijn, en dat u zalig zult worden. En ook dat als een engel uit de hemel u anders zou willen zeggen, die zij vervloekt!

Daarom mag u zonder twijfel besluiten, dat u een gelukkig mens bent. Want door middel van deze uw ondertrouw met Christus, bent u één met Hem en één in Hem geworden: Gij blijft in Hem, en Hij in u (1 Joh. 4:13), Hij is uw Liefste, en gij zijt Zijne (Hoogl. 2:16); zodat de huwelijksvereniging tussen Christus en u meer is dan een pure bevassing van uw verstand. Want deze is een bijzondere en geestelijke vereniging; het is een vereniging tussen de natuur van Christus, als zijnde God en mens, en u.

Het is niet alleen een verbinding en vereniging van uw verstand met een Zaligmaker, maar ook van uw gehele ziel met Hem. Daaruit moet dan volgen dat u niet veroordeeld kunt worden, want Christus kan niet zalig zijn, tenzij u met Hem gezaligd wordt. En zoals door een natuurlijk huwelijk alle dingen

tussen man en vrouw gemeen worden, zo worden ook door dit geestelijk huwelijk tussen Christus en u alle dingen gemeen. Want wanneer Christus Zijn bruid getrouwd heeft, dan krijgt zij deel aan al Zijn schatten; zodat alles wat Christus is of heeft, u dat vrijmoedig mag eisen als zijnde van uzelf. Hij is u geworden wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing (1 Cor. 1:30). En zeker, het is uit kracht van deze nauwe vereniging dat Christus genaamd wordt: de Heere, onze gerechtigheid (Jer. 23:6); maar ook dat de Kerk wordt genaamd; de Heere, onze gerechtigheid (Jer. 33:16).

Ik zeg u, dat u uit kracht van deze vereniging vrijmoedig als van uzelf mag nemen Christus' waken, onthouding, arbeid, gebeden, vervolgingen, lasteringen; ja Zijn tranen, Zijn zweet, Zijn bloed en al wat Hij ooit gedaan en geleden heeft in de tijd van drieëndertig jaren, met Zijn lijden, sterven, begraven worden, opstanding en hemelvaart; want die zijn alle de uwe. En zoals Christus al Zijn goed overmaakt aan Zijn bruid, zo wil Hij ook dat zij aan Hem alles zal overmaken. Als u met Hem getrouwd bent, moet u alles wat van uzelf is aan Hem geven. En in wezen hebt u niets van uzelf dan zonde, en daarom moet u die aan Hem geven.

Ik bid u, zeg dan met vrijmoedigheid tot Christus: Ik geef U, als mijn dierbare Man, mijn ongeloof, mijn wantrouwen, mijn hoogmoed, mijn verwaandheid, mijn eerzucht, mijn toom en boosheid, mijn nijd, mijn begeerlijkheid, mijn kwade gedachten en genegenheden. Ik maak hiervan en van al mijn andere misdaden een bundel, en geef die aan U.

Zo werd Christus Die geen zonde gekend heeft, zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem (2 Cor. 5:21). Laat ons nu, zegt Luther, deze dingen eens samen vergelijken, dan zullen wij een onwaardeerbare schat vinden. Christus is vol van genade, leven en zaligmakend heil; en de ziel is beladen met alle zonden, dood en verdoemenis. Maar laat het geloof tussen deze twee komen, en het zal gebeuren dat Christus beladen wordt met zonde, dood en hel, en aan de ziel genade, leven en zaligheid wordt toegerekend. Wie is dan bij machte, zegt hij, om het koninklijke van dit huwelijk te kunnen waarderen?

Wie kan de heerlijke rijkdom van Zijn genade begrijpen, daar deze rijke en rechtvaardige Man deze arme en goddeloze hoer ter vrouw neemt, haar verlost van al haar duivelen en haar versiert met al Zijn eigen kleinodiën. Zodat u door de verzekering van uw geloof in Christus, uw Man, van alle zonden verlost, tegen de dood beveiligd, en van de hel bevrijd bent, en een eeuwige gerechtigheid leven en zaligheid geschonken is, van deze uw Man Christus. En daarom bent u nu onder het Verbond der Genade, en van de Wet als een Verbond der Werken, bevrijd. Want men kan op één en dezelfde tijd niet onder het Verbond der Werken én onder het Verbond der Genade zijn.

Neophytus: Mijnheer, ik weet niet goed, hoe ik deze vrijheid van de Wet als een Verbond der Werken, moet verstaan; en daarom vraag ik u om het mij zo duidelijk voor te stellen als u kunt.

Evangelista: Om dit stuk juist en helder te verstaan, moet u aanmerken, dat wanneer Christus als de tweede Adam, voor Zijn uitverkorenen de Wet als een Verbond der Werken, volmaakt vervulde, dat toen de goddelijke gerechtigheid die verbintenis overgaf aan Christus, Die dat handschrift dat tegen ons was, heeft uitgewist (Col. 2:14), zodat niemand van Zijn uitverkorenen meer daarmee van doen heeft, en dat handschrift ook niet met hem. En wanneer u nu door uw geloof in Christus verklaard heeft, dat u er één bent, die uitverkoren was in Hem, voor de grondlegging der wereld (Ef. 1:4), dan wordt Zijn vervullen van dat Verbond, en het uitwissen van dat handschrift u toegerekend. En zo bent u ontslagen van al uw overtredingen tegen dat Verbond, hetzij van het verleden, van het heden, of van de toekomst; en dus bent u, zoals de apostel zegt, om niet gerechtvaardigd, uit Zijn genade, door de verlossing die in Christus Jezus is.

6. De rechtvaardigmaking voor het geloof verworpen

Antinomista: Mijnheer, vergun mij in het voorbijgaan ook iets te vragen. Was hij niet al tevoren gerechtvaardigd ?

Evangelista: Indien hij tevoren niet in Christus geloofd heeft zoals ik denk dat hij niet gedaan heeft, dan is hij ook zeker tevoren niet gerechtvaardigd geweest.

Antinomista: Maar, mijnheer, u weet dat het God is Die rechtvaardigt, zoals de apostel zegt. Maar God is eeuwig; en zoals u zei, mag van Christus gezegd worden, dat Hij van eeuwigheid het Verbond der Werken vervuld heeft. Indien hij nu Christus toebehoort, dan is hij de Zijne geweest van eeuwigheid. En daarom is hij, volgens mijn gedachte, van eeuwigheid gerechtvaardigd.

Evangelista: Het is waar, God is eeuwig. En aangezien God de onderneming van Christus, om in de tijd het Verbond der Werken te vervullen, aangenomen heeft, mogen wij ook zeggen dat Hij dat van eeuwigheid heeft vervuld.

Ook is waar dat hij ten aanzien van Gods verkiezing van eeuwigheid Christus heeft toebehoord, en daarom ook in Gods besluit van eeuwigheid gerechtvaardigd is. Ook ten aanzien van de verdienste is hij gerechtvaardigd geworden in de dood en de opstanding van Christus. Maar toch is hij dan nog niet dadelijk gerechtvaardigd voordat hij metterdaad in Christus gelooft. Want, zo zegt de apostel, door Hem wordt gerechtvaardigd een iegelijk die gelooft (Hand 13:39). Zodat in de daad van de rechtvaardigmaking het geloof en Christus een onderlinge betrekking moeten hebben, en altijd samen moeten komen: het geloof als de daad die aangrijpt, en Christus als het Voorwerp dat aangegepen wordt. Want Christus rechtvaardigt niet zonder het geloof, en het geloof niet zonder dat het in Christus is.

Antinomista: Inderdaad, mijnheer, u hebt mij redelijk in dit stuk voldaan; en het bevalt mij bijzonder goed, dat u stelt dat geen geloof rechtvaardigt, dan dat waarvan Christus het Voorwerp is.

Evangelista: De waarheid is dat, hoewel iemand mocht geloven dat God barmhartig is en getrouw in Zijn belofte, dat Hij Zijn uitverkoren getal van eeuwigheid heeft, en dat hij zelf er één is van dat getal; indien dit geloof nochtans Christus niet aanschouwt, en niet ziet op God zoals Hij in Christus is, het zal hem niet kunnen baten. Want men kan niet met troost aan God denken buiten Christus onze Middelaar; want indien wij God in Christus niet vinden, zegt Calvijn, dan kan de zaligheid niet gekend worden.

Daarom, buurman Neophutus, zal ik tot u zeggen, hetgeen de lieve Mr. Bradford eens tot iemand zei: Indien u dan gerust en zeker in uw geweten wilt zijn, zo laat uw geloof door alle dingen heen breken; niet alleen door hetgeen binnen in u is, maar ook door alles wat in de hemel, op de aarde, en in de hel is; en rust nooit voordat het komt tot Christus, als gekruist zijnde, en tot de eeuwige dierbare barmhartigheid en goedertierenheid Gods in Christus.

Het merg van het Evangelie, Edward Fisher, Blz 132-142